

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224203601
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8224203601.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX A., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenej: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 811,63 eura, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/75/2024-104 zo dňa 02.06.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu výške 811,63 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že žaloba je dôvodná čo do právneho základu, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobkyne, pokiaľ ide o to, že preukázala porušenie jej spotrebiteľských práv v základnom konaní, preto je daný nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa v základnom konaní vedenom na tamomšom súde pod sp.zn. 2Csp/39/2019 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovanej, ktorá za porušenie jej práva nesie zodpovednosť ako účastníčka zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.10.2013 a strana sporu v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp.zn. 2Csp/39/2019. V základnom konaní bola žalobkyňa ako spotrebiteľka aktívna, nechala sa právne zastúpiť advokátom a aktívne uplatňovala svoje spotrebiteľské práva prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu a napokon dosiahla úspešnosť v plnom rozsahu. Postoj žalovanej v základnom konaní bol taký, že spochybňovala dôvodnosť podanej žaloby napriek zjavnému a viacnásobnému porušeniu ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa podala žalobu dňa 24.04.2019 a do právoplatného skončenia konania dňa 23.05.2024 bola

dlhodobu vystavenú právnomu stavu neistoty, pričom žalovaná koncipovala zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore s právnymi normami na ochranu spotrebiteľov.

Pokiaľ ide o námietku premlčania finančného zadostučinenia, ktorú vzniesla žalovaná, túto súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú, pretože všeobecná premlčacia doba 3 rokov začala plynúť právoplatnosťou rozsudku v základnom konaní dňa 23.05.2024 a do podania tejto žaloby dňa 23.12.2024 neuplynula. Inými slovami premlčacia doba na uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa začína plynúť až úspešným uplatnením porušenia práva, pretože ide o hmotnoprávnu podmienku pre podanie žaloby o primerané finančné zadostučinenie. Bolo v úplnej dispozičnej sfére žalobkyne, či sa obráti na súd so žalobou o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Spotrebiteľ pre podanie takejto žaloby nie je limitovaný žiadnou premlčacou dobou vyplývajúcou z právneho predpisu. Podstatné je, že žalobkyňa splnila hmotnoprávnu podmienku uvedenú v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a úspešne uplatnila porušenie svojich práv, čo bolo judikované právoplatným rozsudkom súdu v základnom konaní, ktoré žalovaná opomína.

Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadostučinenia, toto musí byť podľa názoru súdu prvej inštancie primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a musí zodpovedať svojmu účelu (poskytnúť žalobkyňu satisfakciu a odradiť žalovanú od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobkyňi nepredstavuje nedôvodné finančné obohatenie, ktoré by bolo v rozpore so zákonom alebo morálkou. Cieľom inštitútu finančného zadostučinenia je mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi.

Žalobkyňou požadované finančné zadostučinenie vo výške 811,63 eura považoval súd prvej inštancie za primerané s poukazom na výsledok základného konania, kde bola žalobkyňa úspešná v plnom rozsahu, dosiahla určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok. Žalobkyňa vznikla ujma vo výške 311,63 eura, čo predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Ďalej si žalobkyňa uplatnila po 200,- eur vo vzťahu k ďalším dvom výrokom súdu a 100,- eur k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktoré predstavovali jej úspech v konaní. Žalovaná ako profesionál mala poznať zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj dôsledky ich absencie. Žalovaná sa však bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne a do zmluvy o spotrebiteľskom úvere zakomponovala neprijateľné zmluvné podmienky spočívajúce v poplatkoch za upomienky a voľbe Obchodného zákonníka, ktoré súd určil za neprijateľné a teda neplatné. Zmluva o úvere taktiež neobsahovala zákonné náležitosti, dôsledkom čoho bol určený úver za bezúročný a bez poplatkov.

Takto určené primerané finančné zadostučinenie sa súdu prvej inštancie javí ako proporcionálne a spravodlivé pre obe strany sporu, predovšetkým v súvislosti s okolnosťami a výsledkom základného konania. Primerané finančné zadostučinenie nie je kompenzáciou pre spotrebiteľa, ale satisfakciou. Otázkou zostáva, či primerané finančné zadostučinenie, ktoré požadovala žalobkyňa vo výške 811,63 eura je spôsobilé naplniť svoje funkcie s ohľadom na postoj žalovanej, ktorá žiadnym spôsobom nerefektuje množstvo právoplatných rozhodnutí súdov, ktoré konštatovali porušenie spotrebiteľských práv vyplývajúcich z formulárových zmlúv, ktoré vyhotovovala a uzatvárala žalovaná. Je potrebné skonštatovať, že ani v tomto konaní žalovaná neprejavila žiadnu sebareflexiu a to v žiadnom ohľade, ktorú by mohol súd zohľadniť pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia.

3. O trovách strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“). Žalobkyňa mala v konaní plný úspech (čo do právneho základu, pričom výška závisela od úvahy súdu), preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie ponechal nepovšimnutými a bez adekvátnej odpovede viaceré zásadné argumenty, ktoré predniesla v rámci obrany proti žalobnému nároku, a to v otázke jeho premlčania.

Podľa žalovanej správne ustálenie okamihu začatia premlčania nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) nevyhnutne závisí od riešenia dvoch právnych otázok: Je prípustné, aby spotrebiteľ jednou žalobou (kumulatívne) uplatnil nárok z porušenia spotrebiteľského práva aj nárok na zaplatenie zadostučinenia? Ak je odpoveď na predošlú otázku kladná, ako by mohol byť úspešný nárok

na zaplatenie finančného zadosťučinenia, keď v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie ešte nebola splnená podmienka právoplatného judikovania porušenia spotrebiteľského práva?

V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná argumentovala, že odpoveď na prvú z vyššie formulovaných otázok je kladná. Možnosť kumulatívneho uplatnenia oboch nárokov výslovne pripúšťa napr. ustanovenie § 298 ods. 2 CSP. Bola „odobrená“ aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít – poukázala v tomto ohľade napr. na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/107/2021 zo dňa 28.02.2023. Zodpovedá jej aj rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove (a ďalších okresných a krajských súdov), vrátane sporov týkajúcich sa žalovanej.

Ak sa vychádza z právneho názoru súdu prvej inštancie, že právoplatné judikovanie porušenia spotrebiteľského práva je hmotnoprávnou podmienkou nároku na zaplatenie zadosťučinenia (bod 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku), v spore, v ktorom by oba tieto nároky boli uplatnené súčasne, by súd musel zohľadňovať, či je takáto podmienka splnená v rozhodujúcom okamihu, ktorým je vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 217 ods. 1 CSP). Všetky hmotnoprávne podmienky sa predsa skúmajú k tomuto okamihu! Návrh na zaplatenie zadosťučinenia by takto musel byť nevyhnutne zamietnutý, pretože nárok z porušenia spotrebiteľského práva by ešte v čase vyhlásenia rozsudku nebol právoplatne priznaný. Konštrukcia satisfakčného nároku, ktorý má vzniknúť až právoplatným judikovaným porušením spotrebiteľského práva, je teda v situácii, keď oba nároky boli uplatnené súčasne, úplne evidentne nepoužiteľná a právne neobhájiteľná. Z toho kategoricky plynie jediný logicky zákonitý záver – je to práve možnosť (prípustnosť) súčasného uplatnenia oboch nárokov, ktorá vylučuje, aby nárok na zaplatenie zadosťučinenia vznikol až okamihom právoplatného priznania nároku z porušenia spotrebiteľského práva.

Vzhľadom na vyššie uvedené je na otázku nastolenú v bode 22 tohto odvolania potrebné odpovedať tak, že nárok na zaplatenie zadosťučinenia musí nutne vzniknúť – a tým aj začať premlčovať – už pred právoplatnosťou judikovania porušenia spotrebiteľského práva, pretože inak by súčasné uplatnenie oboch nárokov nebolo právne ani logicky možné.

V tejto súvislosti v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná zvýraznila pravidlá, na ktorých sa ustálila rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít pri posudzovaní premlčania nároku na peňažné zadosťučinenie podľa § 13 ods. 2 OZ. Nejde tu pritom o ich analogickú aplikáciu na oblasť ochrany spotrebiteľa, ako nám podsúva napadnutý rozsudok, keďže na premlčovanie oboch nárokov – podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. i podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka – dopadá úplne rovnaká normatívna úprava premlčania, najmä ustanovenia § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka.

Rozhodujúcim kritériom má byť, naopak, monetárna povaha satisfakcie, ako výstižne postuloval Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v uznesení sp.zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011 alebo v rozsudku sp.zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012 (uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2014 pod č. 58): „Je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky.“

Po premietnutí na konkrétne okolnosti súdenej veci, a pri správnom riešení právnej otázky, kedy vzniká nárok na zaplatenie zadosťučinenia, ak sa zohľadní možnosť jeho súčasného uplatnenia s nárokom z porušenia spotrebiteľského práva, je preto kľúčovou okolnosťou pre posúdenie premlčania, že žalobkyňa mohla úspešne uplatniť satisfakčný nárok už v tzv. základnom konaní (vedenom v prvej inštancii na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2Csp/39/2019). Jediným relevantným je preto zisťovanie, kedy tento nárok mohol byť prvýkrát – objektívne (§ 101 Občianskeho zákonníka: „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“) – uplatnený žalobou. Takýto okamih je potrebné ustáliť so zreteľom na povahu porušenia, ktoré jej bolo vytknuté – išlo o vady obsahových náležitostí zmluvy o úvere zo dňa 29.10.2013. Z uvedeného vychádza, že rozhodujúcim skutkom, ktorý zodpovedá zákonnej podmienke v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. – „porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ – je v takomto prípade už samotné uzavretie zmluvy, čo je zároveň aj okamih, keď spotrebiteľ môže prvýkrát s úspechom vzniesť všetky nároky založené na takomto konaní veriteľa (domáhať sa uloženia zákonom predvídanej sankcie, ale takisto uplatniť nárok na zaplatenie zadosťučinenia)

Ak by pre začatie premlčania nemal byť rozhodujúci okamih, keď došlo k zásahu do práv žalobkyne – čo by vyhovovalo zásade ekvivalencie vzhľadom na identický prístup platného práva k iným satisfakčným nárokom, najmä v oblasti ochrany osobnosti – tak bolo potrebné zistiť, kedy spotrebiteľka disponovala potrebnou vedomosťou, že mohlo dôjsť k porušeniu jej práv. Z rozsudku v tzv. Základnom konaní – rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/39/2019-425 zo dňa 20.02.2023 – vyplýva o. i. jednoznačné skutkové zistenie (bod 80), že už dňa 04. 03. 2019 sa žalobkyňa „obrátila na združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS“. Najneskôr v danom okamihu mala teda vedomosť takej kvality, akú

vyžaduje úniová i vnútroštátna judikatúra. Žalobu o zaplatenie zadosťučinenia však podala až dňa 23.12.2024, teda aj z tejto perspektívy po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby.

Subsidiárne, a bez ujmy voči obrane o premlčaní žalobného nároku, ktorá úplne vylučuje jeho dôvodnosť, žalovaná namieta aj voči záverom napadnutého rozsudku v otázke výšky priznaného zadosťučinenia, keď došlo k flagrantnému porušeniu hmotnoprávných aj procesných noriem.

Samotná skutočnosť, že výška nároku na satisfakciu podlieha voľnej úvahe súdu, neznamená, že súd nepotrebuje kritériá, podľa ktorých by posudzoval primeranosť takéhoto nároku [„voľná úvaha sa nerovná ľubovôli (svojevôli)“]. Zároveň je nevyhnutné, aby kritériá, na základe ktorých bude súd hodnotiť žalobný nárok a jeho primeranosť, boli náležite komunikované zmluvným stranám, aby sa s nimi mohli oboznámiť a vyjadriť k nim kontradiktórne stanovisko.

Uvedené povinnosti súd prvej inštancie hrubo porušil. V priebehu konania konajúca sudkyňa ani raz nešpecifikovala kritériá, ktorými bude pomeriavať primeranosť nároku, vôbec nepredniesla predbežné právne posúdenie veci – o ktorých sa tak prvýkrát dozvedeli až z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie tak svoje rozhodnutie zaťažil vadou neprípustnej prevapivosti, nezlučiteľnej so zaručenými právami na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, keďže žalovanú úplne vylúčil z možnosti vyjadriť sa k tejto stránke rozhodnutia (ku konkrétnym kritériám, od ktorých má podľa náhľadu súdu závisieť výška satisfakcie).

Zároveň je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, že vôbec neboli aplikované kritériá zadosťučinenia, ktoré by mali tvoriť jeho úplne najzákladnejšiu podstatu a sú úplnou samozrejmosťou pri uplatňovaní tohto typu nárokov – povaha protiprávneho konania, jeho závažnosť, rozsah a trvanie, dopady na individuálnu sféru postihnutého subjektu, a pod.

Vážnymi právnymi pochybeniami sa vyznačuje aj tá časť rozhodnutia, ktorá sa špecificky týka zadosťučinenia za súdmi vytknuté nedostatky zmluvy uzavretej so žalobkyňou, ktoré rezultovali do sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie túto zložku zadosťučinenia určil vo výške 411,63 eura, čo má pozostávať jednak zo zadosťučinenia vo výške 311,63 eura, zodpovedajúceho uloženej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia, a zo zadosťučinenia vo výške 100,- eur „k určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru“ (bod 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Inými slovami, jednotlivé zložky tohto zadosťučinenia boli previazané na dva samostatné výroky rozsudku v základnom konaní (rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/39/2019-425 zo dňa 20.02.2023, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/31/2023-493 zo dňa 22.04.2024). Napadnutý rozsudok je v tomto ohľade postihnutý neprekonateľným vnútorným protirečením, keďže na inom mieste odôvodnenia súd prvej inštancie skonštatoval, že „jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ (bod 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ak však právnym základom satisfakcie je protiprávne konanie veriteľa, tak zaň môže byť priznané iba jedno zadosťučinenie! Rozhodujúce má byť výlučne to, že veriteľ porušil právo alebo povinnosť na úseku ochrany spotrebiteľa, a nie to, koľkými rôznymi súdnymi výrokmi bolo toto porušenie konštatované (v tomto ohľade sa už rozsudok v základnom konaní vymykal bežnej aplikačnej praxi, podľa ktorej na samostatnom určení porušenia práva nemôže byť naliehavý právny záujem popri súčasnom uložení povinnosti na plnenie, ktorá z takého porušenia vznikla). Predovšetkým je však takýto prístup hrubým porušením samotného zákona č. 250/2007 Z.z. v rozhodnom znení, ktorý v žiadnom ustanovení neumožňuje, aby bol zodpovedný subjekt zaviazaný viackrát na zaplatenie zadosťučinenia za porušenie tej istej povinnosti

Rozhodne žalovaná takisto namieta, aby sa zadosťučinenie stotožňovalo s bezdôvodným obohatením, na vydanie ktorého voči žalobkyňi bola zaviazaná v základnom konaní. Napadnutý rozsudok si v danom ohľade opäť neakceptovateľne odporuje, keď na jednom mieste argumentuje, že finančné zadosťučinenie „nie je kompenzáciou pre spotrebiteľa, ale satisfakciou“ (bod 35 odôvodnenia), a napriek tomu súd priznal satisfakciu dokonca prevyšujúcu bezdôvodné obohatenie, na vydanie ktorého bola zaviazaná.

Ako samostatný odvolací dôvod žalovaná uvádzala, že súd prvej inštancie sa vôbec nevyrovnal s jej návrhom na výsluch žalobkyne, ktorý produkovala vo vyjadrení k žalobe zo dňa 03.02.2025 (bod 21), a zotrvala na ňom aj v duplike zo dňa 29.05.2025 (bod 36).

Napokon žalovaná považovala za nevyhnutné vyjadriť rezolútne kritické stanovisko k dvom špecifickým „argumentom“, ktoré zazneli v napadnutom rozsudku, konkrétne: (i) „Žalovaný ako profesionál mal poznať zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj dôsledky ich absencie.“ (bod 33 odôvodnenia); (ii) „Je potrebné skonštatovať, že ani v tomto konaní žalovaná neprejavila žiadnu sebareflexiu a to v žiadnom ohľade, ktorú by mohol súd zohľadniť pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia.“ (bod 35 odôvodnenia). Považuje ich totiž za nielen príkro odporujúce

všeobecným požiadavkám na zdržanlivosť a neutrálnosť pri výkone právomoci všeobecného súdu, ale aj za výraz neprijateľnej favorizácie a protežovania finančných spotrebiteľov, a súčasne neprípustnej zaujatosti voči veriteľským subjektom, vo svetle ktorých je vylúčené, aby mohli byť starostlivo, spravodlivo a nezaujato posúdené všetky okolnosti prípadu

Agenda ochrany spotrebiteľa neustále prechádza veľmi dynamickým vývojom a žalovaná nepovažuje za spravodlivé, aby sa na jej postup v r. 2013 hľadalo striktno optikou aplikačného a interpretačného posunu, ku ktorému prípadne dôjde o 10 rokov neskôr, aj to navyše v podobe extrémne roztrieštenej súdnej praxe. V čase uzavretia zmluvy so žalobkyňou sa v právnej náuke ani judikatúre prakticky vôbec nevyskytovali názory, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia v základnom konaní.

Ešte rozhodnejšie žalovaná namietala voči druhej z vyššie označených „priťažujúcich“ okolností, o akomsi nedostatku jej sebareflexie. Predmetný záver nie je odrazom vonkoncom žiadneho zákonom aprobovaného procesného postupu. Súd prvej inštancie vôbec neindikoval, že tomuto „kritériu“ bude prisudzovať akúkoľvek váhu, a tým žalovanú vylúčil z možnosti vyjadriť k zámeru jeho použitia akékoľvek konfrontačné stanovisko. Súdne rozhodnutia v agende ochrany spotrebiteľa vždy dôsledne rešpektuje (a to aj v prípade, ak s nimi nesúhlasí, čo, pevne verí, je v demokratickom právnom štáte stále dovolené), a ak z nich vyplýva záväzná povinnosť voči konkrétnym spotrebiteľom, túto vždy bez výnimiek splní. Presne takto postupovala aj voči žalobkyni na základe výsledkov základného konania. V širšom kontexte tiež zvýraznila, že zmluvné podmienky, ktoré boli v základnom konaní určené ako neprijateľné, už v súčasných zmluvách nepoužíva.

Navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa nesúhlasila s argumentáciou žalovanej o premlčaní nároku na primerané finančné zadostučinenie (ďalej v texte aj ako „PFZ“) a poukázala najmä na vecné odôvodnenie v odseku 25. rozsudku, kde sa prvoinštančný súd dostatočne zaoberal touto námietkou žalovanej v konaní. Nárok na priznanie PFZ je v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spätý s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Preto až moment „úspešného uplatnenia“ je conditio sine qua non pre súdne uplatnenie tohto nároku. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 z 24.05.2017. Hypotetickú vznesenú námietku premlčania, ktorú žalovaná odôvodňuje uplynutím viac ako troch rokov od uzavretia zmluvy, považuje žalobkyňa vzhľadom na zmysel a gramatický výklad citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa za špekulatívnu v snahe poprieť jej legitímny nárok. Vo veci posudzovanej Ústavným súdom SR sp.zn. II. ÚS 249/2023, na ktorú poukazuje žalovaná v odvolaní, tak táto sa absolútne netýkala posudzovanej veci a inštitútu PFZ v spotrebiteľskom práve, ale nároku poškodeného z dopravnej nehody. U spotrebiteľa je však situácia diametrálne odlišná. Jednak nejde o škodu, ale o primerané finančné zadostučinenie, čo nie je to isté, lebo ak by to bolo to isté, nebola by potrebná na právnu úpravu každého z týchto inštitútov, samostatná právna úprava. Ťažko sa dá predstaviť, aby sa skutkové okolnosti vzniku škody podobali skutkovým okolnostiam vzniku primeraného finančného zadostučinenia. S poukazom na uvedené argumenty žalobkyňa navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva

spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

9. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 811,63 eur titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 11Csp/15/2022, v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok.

10. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/39/2019-425 zo dňa 20.02.2023 v spojení s opravným uznesením z 01.03.2023, ktorým súd vo výroku I. určil, že úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov, vo výroku II. rozhodol, že žalovaná je povinná vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 311,63 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 08.05.2019 až do zaplatenia a vo výrokoch III. a IV. určil dve neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 29.10.2013. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/31/2023-493 z 22.04.2024 v spojení s opravným uznesením. Potvrdzujúci rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23.05.2024.

11. Odvolací súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/39/2019-425 zo dňa 20.02.2023 zrejmé, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa predovšetkým tým, že koncipovaním zmluvy s absenciou obligatórnych náležitostí žalovaná de facto uložila spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky a úroky bez právneho dôvodu na základe zmluvy, ktorá sa kvôli uvedeným nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, v čoho dôsledku došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu voči žalobkyni. Bezdôvodným obohatením pritom došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, keďže istý čas bola žalobkyňa neoprávnené ukrátená o svoj majetok a nemohla ním disponovať. Zároveň k porušeniu práv spotrebiteľa došlo aj zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok.

12. Za stavu, keď uvedeným rozsudkom došlo k vyhovneniu žalobe v dôsledku prijatých záverov o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v dôsledku absencie povinných náležitostí (doba trvania zmluvy, údaj o výške RPMN a predpoklady na výpočet RPMN), povinností vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 311,63 eura a neprijateľnosti zmluvných podmienok týkajúcich sa poplatku za upomienku a dohody o aplikácii Obchodného zákonníka na vzájomné právne vzťahy, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovanej primerané finančné zadosťučinenie.

13. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením otázky premlčania nároku žalobkyne súdom prvej inštancie, nakoľko jediným predpokladom na uplatnenie tohto nároku je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Otázka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie bola vysvetlená v rozhodnutí NS SR sp.zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 alebo 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Nielen judikatúra Najvyššieho súdu, ale aj Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 poslednej vety výslovne stanovuje, že jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Uvedené znamená, že musí prebehnúť konanie, predmetom ktorého bude určenie porušenia spotrebiteľského práva a až v dôsledku takto deklarovaného stavu porušenia by spotrebiteľovi vzniklo právo na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ sa tak môže rozhodnúť, či právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia si uplatní priamo v základnom konaní, resp. až po rozhodnutí o porušení jeho práv. Smerodajné však z logického výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je, že premlčacia doba začína plynúť až od momentu porušenia spotrebiteľského práva, t.j. právoplatnosťou základného konania týkajúceho sa porušenia práv spotrebiteľa.

14. V prejednávanej veci premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku nemohla začať plynúť skôr, než dňom nasledujúcim po právoplatnosti príslušného rozhodnutia. Až moment „úspešného uplatnenia“ je

conditio sine qua non (nevyhnutný predpoklad) pre súdne uplatnenie tohto nároku. Podľa právnych úvah žalovanej by nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol premlčaný skôr, ako vôbec by takéto porušenie bolo judikované alebo vôbec zistené, resp. by došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Práve právoplatné judikovanie či už povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie alebo neprijateľnosti zmluvnej podmienky je objektívnou okolnosťou pre začatie plynutia premlčacej doby. Počiatok teda vôbec nie je závislý na subjektívnom rozhodnutí spotrebiteľa. V prejednávanej spore rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/39/2019-425 zo dňa 20.02.2023 v spojení s opravným uznesením a potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 23.5.2024. Počnúc nasledujúcim dňom mohla žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatniť na súde. Žaloba bola súdu doručená 23.12.2024, preto námietka premlčania prednesená žalovanou nie je dôvodná.

15. V tejto súvislosti je zásadným rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022: „Eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa preto javí len taký výklad úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej)“

16. Zároveň odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že najprv musí byť v jednom súdnom konaní spotrebiteľ úspešný a až následne ako úspešný si môže uplatniť právo na primerané finančné zadosťučinenie. Zo žiadneho právneho predpisu teda nevyplýva, že by malo ísť až o následné konanie. Naopak, pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu toto priznané bude a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa, musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý.

17. „Nevylučuje sa ani možnosť, že by sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva a priznania finančného zadosťučinenia. V prípade, ak je spotrebiteľ v základnom konaní úspešný, či už ako žalobca pri domáhaní sa svojho práva alebo ako žalovaný pri bránení svojho práva, naplnia sa tak podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spotrebiteľa spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou.“ (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/107/2021 zo dňa 28.2.2023).

18. Čo sa týka výšky priznaného finančného zadosťučinenia, odvolací súd je toho názoru, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nielen v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovanou, na základe ktorého by žalobkyňa ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už čo i len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

19. Ani analogicky nemožno aplikovať ustanovenie § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže Zákon o ochrane spotrebiteľa žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita.

20. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené ako R 48/2022 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2022, ktorého právna veta znie: „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp.zn. 7Cdo/92/2021). Teda z uvedeného vyplýva, že výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, pričom nie sú stanovené žiadne kritériá pre určovanie jeho výšky. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Odvolací súd tiež poukazuje, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru odvolacieho súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Uvedené závery plne korešpondujú s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

21. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovanej, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Odvolací súd je tiež toho názoru, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán sporu má byť vyvážené a nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. V dôsledku konania žalovanej žalobkyňa musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snád ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

23. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú celkovú výšku finančného zadosťučinenia v sume 811,63 eura za viaceré porušenia spotrebiteľského práva (2x chýbajúca obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom bezdôvodného obohatenia žalovanej, dve neprijateľné zmluvné podmienky). Odvolací súd nemá pochybnosti o primeranosti, pokiaľ za 2 neprijateľné zmluvné podmienky, neuvedenie dvoch obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bezdôvodné obohatenie vo výške 311,63 eura priznal súd prvej inštancie žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 811,63 eura. Odvolací súd považuje túto sumu za primeranú a zodpovedajúcu okolnostiam tohto prípadu.

24. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, a to uložená suma 811,63 eura vzhľadom na okolnosti prípadu predstavuje.

25. Pokiaľ ide o zostávajúcu odvoláciu argumentáciu žalovanej, samotné neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci nespôsobuje porušenie práva strany na spravodlivý proces; v rámci postupu

podľa § 297 písm. b) CSP zákon súdu neukladá povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie veci; postup v súlade so zákonom nemôže spôsobiť porušenie práva strany na spravodlivý proces.

26. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalovanej ohľadne nevyrovnaní sa s jej návrhom na výsluch žalobkyne, ktorú produkovala vo vyjadrení zo dňa 03.02.2005. I keď sa súd prvej inštancie nevyrovnal s týmto návrhom na vykonanie dôkazu, odvolací súd zastáva názor, že vykonanie predmetného dôkazu by nebolo hospodárne a účelné, nakoľko výpoveď žalobkyne by nebola spôsobilá ovplyvniť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, čo sa týka splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Výsluch spotrebiteľa v obdobných veciach nie je vylúčený a naopak je prípadne žiadúci, v prípade potreby napríklad preukázania alebo vyvrátenia určitej špecifickej ujmy spotrebiteľa alebo chovania dodávateľa. Žalobkyňa v žalobe však takéto tvrdenia neuvádzala. Rozsah porušení spotrebiteľských práv žalobkyne alebo povinností dodávateľa bol daný rozhodnutím v základnom súdnom konaní Okresného súdu Svidník sp.zn. 2Csp/39/2019.

27. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne, úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balanic./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

28. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé

29. V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobkyňa domáhala, čo uvádzala žalovaná na svoju obranu, čím žalobkyňa a žalovaná argumentovali v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil, keď zaviazal žalovanú povinnosťou uhradiť 811,43 eura titulom primeraného finančného zadosťučinenia Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

30. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, ako vecne správny potvrdil.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyne v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v rozsahu 100 %. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).